

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 11Co/18/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5116204055
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 10. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Tichý
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2021:5116204055.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Tichého a členov senátu JUDr. Evy Malíkovej a Mgr. Nory Tomkovej, v spore žalobcu: Prvá stavebná sporiteľňa, a.s., so sídlom Bajkalská 30, 829 48 Bratislava, IČO: 31 335 004, proti žalovaným: 1/ H. W., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom XXX XX W. XXX, 2/ Q. T., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom XXX XX W. XXX, obaja zastúpení podľa ust. § 291 ods. 1 CSP Občianskym združením OPOS, so sídlom A. Hlinku 1084/24A, 914 01 Trenčianska Teplá, IČO: 51 147 688, o zaplatenie 27.087,89 eur, o odvolaní žalovaných proti rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 8C/35/2016-169 zo dňa 25. júna 2019, takto

r o z h o d o l :

Rozsudok súdu prvej inštancie p o t v r d z u j e .

Žalobca m á voči žalovaným 1/, 2/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovaným 1/ a 2/ povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu 27.087,89 eur spolu s úrokom vo výške 6,69 % ročne zo sumy 24.163,08 eur od 22.12.2015 do zaplatenia a úrokmi z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 27.087,89 eur od 22.12.2015 do zaplatenia, a to všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie tak, že žalobca priznal voči žalovaným 1/ a 2/ nárok na ich náhradu v rozsahu 100 %.

2. Nárok žalobcu posudzoval podľa § 7 ods. 3, 4 zák. č. 310/1992 Zb. o stavebnom sporení, podľa § 1 ods. 2, § 261 ods. 3 písm. d), § 293, § 365, § 369, § 387, § 391, § 394 ods. 2, § 397, § 497, § 502 ods. 1, § 503 ods. 3, § 768k ods. 2, § 768k ods. 3 ObZ, podľa § 52 ods. 1, 3, 4, § 53 ods. 1, 517 ods. 2, § 565 Občianskeho zákonníka, podľa § 3 ods. 1, § 10c nariadenia vlády SR č. 87/1995.

3. Súd prvej inštancie v rámci právneho posúdenia v plnom rozsahu odkázal na svoje závery v pôvodnom rozsudku zo dňa 04.05.2018 uvedené v odseku č. 16 odôvodnenia rozsudku zo dňa 25.06.2019, na ktorých nemal dôvod nič meniť. Na zdôraznenie posúdenia záväzkovo-právneho vzťahu založeného predmetnou zmluvou o úvere č. 2914309601 súd prvej inštancie považoval za potrebné uviesť, že vzhľadom na to, že predmetná zmluva o úvere bola uzavretá pred nadobudnutím účinnosti novely OZ vykonanej zákonom č. 102/2014 Z. z. (t. j. pred dňom 01.04.2015, kedy nadobudlo účinnosť novelizované znenie ust. § 52 ods. 2 OZ) sa tak ako na absolútny obchod [§ 261 ods. 3 písm. d) ObZ] na záväzkovo-právne vzťahy medzi účastníkmi predmetnej zmluvy o úvere aplikuje tretia časť ObZ. (na podporu tohto záveru súd poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu SR spis. zn. 5Obo 56/2007 zo dňa 04.06.2008, v ktorom Najvyšší súd SR vyslovil názor: „Keďže uplatnená pohľadávka vyplýva zo zmluvy o úvere, súd prvého stupňa rovnako správne aplikoval ustanovenia Obchodného zákonníka,

keďže v prípade tohto zmluvného typu ide o absolútny obchod, takže nie je relevantné, že žalovaná nie je podnikateľkou.“) Súd prvej inštancie ďalej vychádzal zo skutkového zistenia, že žalobca si svoju povinnosť z predmetnej zmluvy o úvere

č. 2914309601 splnil a poskytol žalovaným 1/ a 2/ peňažné prostriedky v sume 25.000,- eur (v sume 24.700,- eur na bankové účty uvedené žalovanými 1/ a 2/ a v sume 300,- eur vzápätí zúčtovanej oproti poplatku za spracovanie úveru). Ako vyplynulo z listinného dôkazu produkovaného žalobcom - „Výpis z účtu odstúpeného medziúveru“ a súčasne s poukazom na to, že žalovaní 1/ a 2/ nepreukázali (a ani len netvrдили), že by vykonali na svoje peňažné záväzky z predmetnej zmluvy o úvere č. 2914309601 ďalšie úhrady mimo uvedených v listine „Výpis z účtu odstúpeného medziúveru“, súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalovaní si svoje peňažné záväzky z predmetnej zmluvy o úvere č. 2914309601 neplnili riadne a včas, pričom sa s plnením svojich peňažných záväzkov nesporne nachádzali ku dňu 16.11.2015 v omeškaní v celkovej sume 1.088,58 eur (vrátane splátky za mesiac november 2015). V tomto omeškaní sa žalovaní nesporne nachádzali aj ku dňu vyhlásenia mimoriadnej (predčasnej) splatnosti úveru, t. j. ku dňu 21.12.2015. Žalobca si tak v súlade s cit. ust. § 53 ods. 9 OZ uplatnil právo podľa cit. ust. § 565 OZ v spojení s cit. ust. § 1 ods. 2 ObZ dojednané v ust. čl. IX. bod 9.3. zmluvy o úvere č. 2914309601 a požiadal žalovaných 1/ a 2/ listom zo dňa 21.12.2015 o zaplatenie celej svojej pohľadávky pre omeškanie žalovaných 1/ a 2/, keďže ich súčasne upozornil v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva (listom zo dňa 12.11.2015 doručeným obom žalovaným 1/ a 2/ dňa 19.11.2015). Súd vychádzal z nespornosti skutkového tvrdenia žalobcu (§ 151 ods. 1 CSP; žalovaní 1/ a 2/ toto skutkové tvrdenie vôbec nenamietali), že ku dňu 21.12.2015 bola celková výška „zosplatennej“ pohľadávky žalobcu v sume 27.087,89 eur (z toho na istine úveru suma 24.163,08 eur, na splatných úrokoch suma 2.689,81 eur a na splatných poplatkoch suma 235,- eur). Žalovaní 1/ a 2/ sa tak dňom 22.12.2015 (deň nasledujúci po „zosplatení“ úverovej pohľadávky) dostali do omeškania (§ 365 ObZ) a žalobcovi tak vzniklo voči žalovaným 1/ a 2/ ako solidárnym dlžníkom právo podľa cit. ust. § 369 ods. 1 v spojení s cit. ust. § 768k ods. 2 a 3 ObZ na zaplatenie úrokov z omeškania vo výške zmluvne dojednanej (čl. IX. bod 9.3. zmluvy o úvere č. 2914309601), t. j. podľa predpisov občianskeho práva, t. j. podľa cit. ust. § 517 ods. 2 OZ v spojení s cit. ust. § 3 ods. 1 v spojení s cit. ust. § 10c nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. z celého zostatku dlhu (t. j. istiny vrátane úroku a poplatkov, vid' ust. čl. IX. bod 9.3. zmluvy o úvere č. 2914309601). Žalobca si toto právo uplatnil zjavne v nižšej výške 5 % ročne. Súčasne mal žalobca ďalej (teda aj po „zosplatení“ úverovej pohľadávky, t. j. po dni 21.12.2015) právo požadovať od žalovaných 1/ a 2/ zaplatenie dojednaného úroku vo výške 6,69 % ročne z poskytnutých peňažných prostriedkov až do momentu ich vrátenia (vyplýva to z cit. ust. § 502 ods. 1 a § 503 ods. 3 ObZ). Súd prvej inštancie tak dospel k záveru, že ku dňu vyhlásenia rozsudku mal žalobca voči žalovaným 1/ a 2/ ako solidárnym dlžníkom (§ 293 ObZ) právo na zaplatenie celkovo sumy 27.087,89 eur spolu s úrokom vo výške 6,69 % ročne zo sumy 24.163,08 eur (suma doposiaľ nevrátenej istiny úveru) od 22.12.2015 do zaplatenia a úrokmi z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 27.087,89 eur od 22.12.2015 do zaplatenia. Pokiaľ žalovaný 1/ namietal premlčanie žalovaného práva argumentujúc tým, že predmetná zmluva o úvere č. 2914309601 je absolútne neplatným právnym úkonom pre väčší počet neprijateľných zmluvných podmienok v spotrebiteľskej zmluve (§ 53 ods. 1 OZ), a preto sa právo žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia získaného žalovanými 1/ a 2/ plnením z neplatnej zmluvy premlčalo v subjektívnej premlčacej dobe, súd prvej inštancie považoval túto námietku za nedôvodnú. V prvom rade súd prvej inštancie nepovažoval predmetnú zmluvu o úvere č. 2914309601 za absolútne neplatný právny úkon, a to ani v prípade, že by táto obsahovala väčší počet neprijateľných zmluvných podmienok (tieto navyše žalovaní 1/ a 2/ nijako nešpecifikovali). V kontexte uvedeného súd prvej inštancie poukázal na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-453/10 Pereničová, Perenič proti S.O.S. financ, spol. s r. o. zo dňa 15.03.2012, podľa ktorého výrokovej časti: „Článok 6 ods. 1 smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách (ďalej len „Smernica“) sa má vykladať v tom zmysle, že pri posudzovaní otázky, či zmluva uzavretá medzi predajcom alebo dodávateľom a spotrebiteľom, ktorá obsahuje jednu alebo viacero nekalých podmienok, môže bez uvedených podmienok naďalej existovať, sa súd, ktorý o veci rozhoduje, nemôže opierať len o prípadnú výhodnosť vyhlásenia neplatnosti dotknutej zmluvy ako celku pre jednu zo zmluvných strán, v tomto prípade spotrebiteľa. Uvedená smernica však nebráni tomu, aby členský štát v súlade s právom Únie stanovil, že zmluva uzavretá medzi predajcom alebo dodávateľom a spotrebiteľom, ktorá obsahuje jednu alebo viacero nekalých podmienok, je neplatná ako celok, pokiaľ sa ukazuje, že to zaisť lepšiu ochranu spotrebiteľa.“. Možno tak konštatovať, že ust. čl. 6 ods. 1 Smernice je potrebné vykladať tak, že členský štát Únie je v súlade s právom Únie (medzi iným aj ust. čl. 8 Smernice) oprávnený prijať vnútroštátnu normu, ktorá umožňuje vyhlásiť za neplatnú ako celok zmluvu uzavretú medzi predajcom alebo dodávateľom a spotrebiteľom, ktorá obsahuje jednu alebo viacero nekalých podmienok, pokiaľ

sa ukazuje, že to zaistí lepšiu ochranu spotrebiteľa (odsek 35 cit. rozhodnutia Súdneho dvora EÚ), avšak nie tak, že by takto mohol urobiť aj vnútroštátny súd bez takejto vnútroštátnej právnej úpravy, keďže takýto postup súdu by bol potom v rozpore s ust. čl. 6 ods. 1 Smernice. Platná právna úprava v SR však takúto možnosť pre súd neustanovuje. Súčasne je potrebné poukázať na to, že predmetná zmluva o úvere č. 2914309601 mala všetky náležitosti požadované zákonom, ako to už bolo uvedené v odseku č. odôvodnenia rozsudku a zároveň zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, nemožno vyhlásiť za neprijateľné zmluvné podmienky, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne (§ 53 ods. 1 veta druhá OZ), čo v danom prípade boli. Možno tak uzavrieť, že predmetná zmluva o úvere č. 2914309601 by mohla aj v prípade existencie neprijateľných zmluvných podmienok existovať aj naďalej. Mimo tohto súd ani nevzhliadol zmluvné podmienky, na podklade ktorých si žalobca uplatnil žalované nároky za neprijateľné zmluvné podmienky (§ 53 ods. 1 OZ). Odhladnuc od uvedeného, aj v prípade, že by súd vychádzal z neplatnosti predmetnej zmluvy o úvere č. 2914309601 (čo však nevychádzal), k premlčaniu hypotetického práva žalobcu na vrátenie plnenia uskutočneného podľa neplatnej zmluvy by nedošlo. Ako už bolo uvedené v odseku č. 57 odôvodnenia rozsudku, v danom prípade mal záväzkovo-právny vzťah založený medzi žalobcom ako veriteľom a žalovanými ako dlžníkmi predmetnou zmluvou o úvere č. 2914309601 povahu absolútneho obchodu, t. j. celý tento zmluvný vzťah je tak z hľadiska jeho úpravy (aj napriek jeho spotrebiteľskému charakteru) podriadený tretej časti ObZ. Z tohto dôvodu je tak potrebné aj prípadné premlčanie práva veriteľa na vrátenie plnenia uskutočneného podľa neplatnej zmluvy o úvere právne posúdiť v zmysle ust. § 387 a nasl. ObZ a nie v zmysle ust. § 100 a nasl. OZ. Právna úprava premlčania v ObZ má totiž ucelenú, resp. komplexnú povahu, a preto ustanovenia OZ o premlčaní sa na obchodné vzťahy nebudú aplikovať. Všetky ustanovenia ObZ o premlčaní (§ 387 až § 408) majú kogentnú povahu, sú teda záväzné a strany sa od nich nemôžu odchýliť, ani ich dohodou vylúčiť. V zmysle cit. ust. § 387 ObZ sa právo premlčí uplynutím premlčacej doby ustanovenej ObZ. Pri práve na vrátenie plnenia uskutočneného podľa neplatnej zmluvy začína premlčacia doba plynúť odo dňa, keď k plneniu došlo (§ 394 ods. 2 ObZ). Toto právo sa premlčí v štvorročnej premlčacej dobe podľa cit. ust. § 397 ObZ. K premlčaniu hypotetického práva žalobcu na vrátenie plnenia z neplatnej zmluvy o úvere č. 2914309601 by nedošlo, keďže žalobca poskytol žalovaným 1/ a 2/ plnenie dňa 17.12.2012, resp. dňa 11.01.2013, resp. dňa 12.04.2013, pričom do podania žaloby na súde dňa 17.02.2016 zjavne neprešla doba štyroch rokov. Rovnako zjavne nemohlo dôjsť ani k premlčaniu žalovaného zmluvného práva žalobcu, keďže toto ešte len vzniklo na podklade uzavretej zmluvy dňa 07.12.2012. Od tohto dňa ku dňu podania žaloby na súde dňa 17.02.2016 rovnako nedošlo k uplynutiu štvorročnej premlčacej doby. Žalobca bol v konaní v celom rozsahu úspešný, preto mu súd prvej inštancie v zmysle cit. ust. § 262 ods. 1 v spojení s cit. ust. § 396 ods. 3 a cit. ust. § 255 ods. 1 CSP priznal proti žalovaným 1/ a 2/ nárok na náhradu trov konania, vrátane trov odvolacieho konania, v plnom rozsahu 100 %.

4. Podľa odvolateľov je nesporné, že žalobca na jednej strane ako veriteľ uzavrel so žalovanými ako solidárne zaviazanými dlžníkmi zmluvu o medziúvere a o stavebnom úvere. Pokiaľ sa týka zákona č. 310/1992 Zb. o stavebnom sporení, tento zákon neustanovuje samostatný zmluvný typ zmluvy o stavebnom úvere, ale iba (v § 7 ods. 3 a 4) stanovuje len ďalšie náležitosti, ktoré musí mať zmluva o stavebnom úvere a stanovuje ďalšie podmienky, za ktorých môže stavebná sporiteľňa poskytnúť stavebný úver. Zároveň Zákon o stavebnom sporení neupravuje a vlastne žiadny zákon neupravuje zmluvu o medziúvere, preto ju žalovaní považujú za zmluvu o spotrebiteľskom úvere. Odvolatelia majú za to, že všetky náležitosti v zmysle cit. ust. § 7 zákona č. 310/1992 Zb. zmluva uzavretá medzi účastníkmi má, teda v prípade posúdenia stavebného úveru. S ohľadom na charakter zmluvných strán (žalobca ako stavebná sporiteľňa zjavne pri uzatváraní zmluvy konajúca v rámci predmetu svojho podnikania - § 52 ods. 3 OZ a žalovaní 1/ a 2/ ako fyzické osoby zjavne pri uzatváraní zmluvy nekonajúce v rámci predmetu svojej obchodnej, resp. inej podnikateľskej činnosti - § 52 ods. 4 OZ) podľa odvolateľov možno konštatovať, že v danom prípade ide o medziúver ako úver spotrebiteľský v zmysle zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a spotrebiteľskú zmluvu podľa § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, kde sú na jednej strane dodávateľ a na druhej strane spotrebiteľ, ktorý nemohol individuálne ovplyvniť obsah dodávateľom vopred pripraveného návrhu na uzavretie zmluvy. Nepochybne zmluva uzavretá medzi účastníkmi je teda spotrebiteľskou zmluvou v zmysle zákona o ochrane spotrebiteľa, pričom tento výklad je v súlade aj s komunitárnou úpravou ochrany spotrebiteľa v zmysle smernice Rady 93/13/EHS zo dňa 05.04.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. Odvolatelia uviedli, že je na mieste uviesť, že listiny predložené žalobcom sú iba súkromnými listinami, nakoľko na osvedčenie svojich tvrdení predložil súdu vytvorené tabuľky, ktoré absolútne nekorešponujú s predpísanými splátkami úveru, nie je teda zrejmé, či tabuľky sú k predmetnej zmluve. Odvolatelia

majú za to, že žalobca neunesol dôkazné bremeno a nie je možné presne zistiť či jeho nárok je oprávnený, keďže z predložených dôkazov žalobcom takáto skutočnosť nevyplýva. Podľa odvolateľov bude povinnosťou súdu preskúmať náležitosti zmluvy, či je zmluva platným právnym úkonom aj v zmysle zákona na ochranu spotrebiteľa a či nie je v rozpore s dobrými mravmi, pretože zmluva o medziúvere je maximálne nevýhodná. Odvolatelia tiež namietali, že súd prvej inštancie nesprávne dospel k právnemu záveru, že nárok nie je premlčaný, pretože posúdil spotrebiteľskú zmluvu a spotrebiteľský vzťah v zmysle Obchodného zákonníka ako absolútny obchod. Žalovaní žiadajú, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na nové prejednanie a rozhodnutie.

5. K podanému odvolaniu sa vyjadril žalobca, pričom uviedol, že samotný Civilný sporový poriadok predpokladá vykonanie dôkazu listinou alebo verejnou listinou, pričom je nepochybné, že listinou sa má na mysli listina súkromnoprávnej povahy, ktorá môže byť v konaní spochybnená rovnako ako môže byť v konaní preukázaný opak ohľadne pravdivosti tých skutočností, ktoré sa verejnou listinou osvedčujú alebo preukazujú. Navyše verejné listiny môžu vydávať len orgány verejnej moci v medziach ich právomocí alebo ide o listiny, ktoré sú osobitným predpisom vyhlásené za verejné. V konaní má však dôkaz listinou či už súkromnoprávnej povahy alebo verejnou listinou rovnakú dôkaznú hodnotu, a hodnotenie dôkazov rovnako ako posudzovanie ich vierohodnosti patrí výlučne do kompetencie súdu. Samotné tvrdenie o tom, že ide o súkromné listiny, ktoré podľa vyjadrenia žalovaných absolútne nekorešponujú s predpísanými splátkami úveru, nemôže byť účinným popretím, tak, ako to predpokladá platná právna úprava obsiahnutá v Civilnom sporovom poriadku. Poukazujúc na to, že žalovaní nepredniesli žiadne iné skutkové tvrdenia, ide tak len o ničím nepodložené tvrdenia v rovine hypotéz, ktoré nemôžu spochybníť nárok uplatnený žalobou. Navyše nie je zrejmé, v čom majú byť tieto „súkromné listiny“ nesprávne a prečo z nich nie je možné vyvodiť a preukázať žalobcom tvrdený nárok. Žalobca si nedokáže ani predstaviť v akej forme by mal predkladať dôkazy tak, aby boli pre žalovaných akceptovateľné, keďže aj samotný výpis z účtu je výlučne súkromnou listinou. Žalovaní nijakým spôsobom nepreukázali, že by zo strany žalobcu nemalo dôjsť k poskytnutiu celého, alebo čo i len čiastočného plnenia, ktoré bolo predmetom samotnej zmluvy o úvere zo dňa 07.12.2012 (ďalej aj len „zmluva o úvere“) a ktoré by zároveň mohlo potenciálne spôsobiť neplatnosť samotnej zmluvy o úvere. Nad rámec vyššie uvedeného ešte žalobca uviedol, že zmyslom sporového konania je využívať všetky prostriedky tak procesného útoku ako aj procesnej obrany, ktorými sú jednak skutkové tvrdenia, popretie skutkových tvrdení protistrany, návrhy na vykonanie dôkazov, námietky k návrhom protistrany na vykonanie dôkazov a hmotnoprávne námietky. Pre účinné popretie skutkových tvrdení protistrany nestačí len ústne uviesť, že tvrdenia žalobcu žalovaní v celom rozsahu popierajú, ale je potrebné uviesť všetky skutkové okolnosti, ktoré popierajú nárok žalobcu a zároveň tieto tvrdenia oprieť o príslušné dôkazy. Inak popretie nie je možné považovať za účinné tak, ako sa mylne žalovaní domnievajú. Je výlučne na žalovaných, aby na účely úspešnej obrany proti uplatnenému nároku v žalobe prezentovali konzistentné tvrdenia, ktoré zároveň podporia sumárom príslušných dôkazov. Žalobca opätovne uviedol, že vyjadrením zo dňa 20.05.2019, detailne uviedol, akým spôsobom boli finančné prostriedky na základe zmluvy o úvere vyplatené žalovaným, ktoré boli tiež preukázané listinnými dôkazmi. Detail obratu zo dňa 17.12.2012 (doklad 1681), detail obratu zo dňa 11.01.2013 (doklad 0234) a detail obratu zo dňa 12.04.2013 (doklad 0274) sú síce súkromnými listinami, nakoľko žalobca, ako je vyššie uvedené nie je notárom, orgánom verejnej moci alebo akýmkoľvek iným orgánom, ktorý je oprávnený vydávať verejné listiny. Predložené listinné dôkazy presne uvádzajú spôsob vyplatenia finančných prostriedkov na základe zmluvy o úvere v zmysle tiež predloženej Žiadosti o úver bez záložného práva zo dňa 09.11.2012. Žalobca napokon navrhol rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť ako vecne správny.

6. Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal napadnutý rozsudok na základe podaného odvolania žalovaného v rozsahu danom ust. § 379, § 380 CSP a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 CSP a contrario) napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa ustanovenia § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

7. Súd prvej inštancie správne posúdil právny vzťah medzi stranami ako zmluvu o úvere podľa § 497 a nasl. Obchodného zákonníka, avšak zároveň ako spotrebiteľský vzťah podľa § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. Zmluva o úvere ako zmluvný typ je síce upravená v Obchodnom zákonníku, čo však nevylučuje možnosť a povinnosť súdu aplikovať na ten istý právny vzťah i ustanovenia spotrebiteľského práva slúžiace na ochranu spotrebiteľa.

8. Listom zo dňa 21.12.2015 žalobca oznámil žalovaným 1/ a 2/, že vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru ku dňa 21.12.2015 a žiadal vrátiť dlžnú sumu, nakoľko nedošlo k úhrade dlžných splátok. Nebolo

sporné, že žalovaná 2/ prevzala predmetný list obsahujúci vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru dňa 28.12.2015. Na rovnakú adresu bolo doručované zosplatnenie aj žalovanému 1/. Z obsahu predloženej doručky v konaní vyplýva, že žalovaný 1/ zásielku neprevzal a táto bola žalobcovi vrátená dňa 19.01.2016 s poznámkou „zásielka neprevzatá v odbernej lehote“. Odvolací súd konštatuje, že pre účinné doručenie právneho úkonu jeho adresátovi sa nevyžaduje to, aby adresát právneho úkonu zásielku prevzal. Podstatná je skutočnosť, že adresát právneho úkonu mal možnosť sa oboznámiť s obsahom zásielky. Táto možnosť oboznámiť sa s obsahom zásielky bola žalovanému 1/ poskytnutá. Žalovaný 1/ žalobcovi neoznámil, že sa na danej adrese nebude zdržiavať a že žiada doručovať zásielky na inú adresu. Predmetná zásielka obsahujúca oznámenie o zosplatnení úveru preto bola žalovaným 1/ a 2/ riadne doručená.

9. Podmienkou k tomu, aby žalobca ako veriteľ mohol požadovať zaplatenie celej pohľadávky, a teda aby mohol pristúpiť k zosplatneniu, je skutočnosť, že táto možnosť bola zmluvnými stranami dohodnutá v zmysle § 565 Občianskeho zákonníka. Odvolací súd konštatuje, že táto dohoda vyplýva z čl. X. predmetnej zmluvy o úvere a teda veriteľ bol oprávnený vyhlásiť splatnosť úveru. Zároveň zákon vzhľadom na spotrebiteľský charakter predmetnej zmluvy vyžaduje, aby bolo dodržané ustanovenie § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, z ktorého vyplýva, že dodávateľ môže uplatniť právo podľa § 565 Občianskeho zákonníka najskôr po uplynutí 3 mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva. Vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru listom zo dňa 21.12.2015 v predmetnej veci predchádzalo oznámenie veriteľa zo dňa 12.11.2015, ktoré žalobca zaslal na adresu žalovaných, ktoré si žalovaní 1/ a 2/ prevzali dňa 19.11.2015, a teda viac ako 15 dní pred vyhlásením splatnosti úveru. V tomto oznámení zároveň žalobca uviedol, že k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti dôjde preto, že žalovaní 1/ a 2/ neuhradili dlžné splátky, vrátane splátky za mesiac november 2015. Bola tak dodržaná aj podmienka omeškania so zaplatením splátky viac ako 3 mesiace. Podmienky pre vyhlásenie mimoriadnej splatnosti tak boli dodržané.

10. Odvolací súd, rovnako ako súd prvej inštancie, nezistil absenciu náležitostí predmetnej zmluvy o úvere. Po preskúmaní uvádzanej hodnoty RPMN v zmluve pre danú výšku medziúveru, úrokovú sadzbu, výšku splátky, dodatočných nákladov a dobu trvania úveru a po dosadení uvedených údajov do výpočtového vzorca, krajský súd konštatuje, že tento bol uvedený správne pre prípad poskytnutia úveru vo výške 7,14 % p. a.

11. Krajský súd preskúmal náležitosti zmluvy o úvere, pričom konštatuje, že predmetná zmluva je platným právnym úkonom aj pri aplikácii ustanovení spotrebiteľského práva slúžiacich na ochranu spotrebiteľa a nebol zistení ani rozpor s dobrými mravmi.

12. Pokiaľ ide o námietku žalovaných 1/ a 2/ týkajúcu sa toho, že žalobcom predložené listiny v konaní ohľadne preukázania poskytnutého úveru sú len súkromné listiny, odvolací súd vyhodnotil túto námietku ako nedôvodnú. V tejto súvislosti krajský súd konštatuje, že Civilný sporový poriadok predpokladá vykonanie dôkazu listinou alebo verejnou listinou, pričom je nepochybné, že listinou sa má na mysli listina súkromnoprávnej povahy, ktorá môže byť v konaní rovnako spochybnená ako môže byť v konaní preukázaný opak ohľadne pravdivosti tých skutočností, ktoré sa verejnou listinou osvedčujú, resp. preukazujú. V konaní má však dôkaz listinou, či už súkromnoprávnou alebo verejnou listinou, rovnakú dôkaznú hodnotu a hodnotenie dôkazov rovnako ako posudzovanie vierohodnosti patrí výlučne do kompetencie súdu. V danom prípade žalovaní 1/ a 2/ predmetné listiny popierajú, avšak okrem samotného vyhlásenia o tom, že konkrétne skutkové tvrdenia nie sú pravdivé, je nutné predniesť iné vlastné skutkové tvrdenia o predmetných skutkových okolnostiach a predložiť o tom dôkazy. Keďže žalovaní 1/ a 2/ nepredniesli žiadne iné skutkové tvrdenia a preto nemohlo dôjsť k účinnému popretiu tak, ako to predpokladá Civilný sporový poriadok. Aj podľa odvolacieho súdu žalovaní 1/ a 2/ nepreukázali, že zo strany žalobcu nedošlo k poskytnutiu celého alebo čo i len čiastočného plnenia, ktoré bolo predmetom samotnej zmluvy o úvere.

13. Ako dôvodnú vyhodnotil krajský súd námietku žalovaných 1/ a 2/ spočívajúcu v tom, že súd prvej inštancie nesprávne posudzoval námietku premlčania podľa Obchodného zákonníka.

14. Podľa § 103 Občianskeho zákonníka, ak bolo dohodnuté plnenie v splátkach, začína plynúť premlčacia doba jednotlivých splátok odo dňa ich zročnosti. Ak sa pre nesplnenie niektorej zo splátok stane zročným celý dlh (§ 565), začne plynúť premlčacia doba odo dňa zročnosti nesplnenej splátky.

15. Čo sa týka námietky žalovaných 1/ a 2/ týkajúcej sa premlčania, odvolací súd konštatuje, že nárok žalobcu nie je premlčaný. Začiatok plynutia premlčacej doby je v prípade dohody o plnení v splátkach upravený v ust. § 103 Občianskeho zákonníka, ktorý viaže v prípade zročnosti celého dlhu (§ 565 Občianskeho zákonníka) začiatok plynutia premlčacej doby odo dňa nesplnenej splátky. V predmetnej veci bola takouto splátkou, splátka splatná v mesiaci október 2015 (splatnosť splátky 15. dňa v mesiaci), t. j. 15.10.2015, ako to vyplýva z oznámenia veriteľa. Premlčacia lehota je trojročná, a v danom prípade by uplynula dňa 15.10.2018. Žalobca uplatnil nárok na súde dňa 17.02.2016 a teda nárok žalobcu premlčaný nebol. Námietky žalovaných 1/ a 2/ boli nedôvodné.

16. Vzhľadom na uvedené, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny, vrátane výroku o nároku na náhradu trov konania.

17. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol v zmysle ustanovenia § 396 ods. 1 v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 CSP tak, že nárok na náhradu trov odvolacieho konania má žalobca v plnom rozsahu, keďže bol v odvolacom konaní proti žalovaným úspešný.

18. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Žiline pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)